

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

ของผมมี อย. ครับ

เรื่องนี้เมื่ออ่านแล้วจะเห็นว่าหน่วยงานของรัฐพยายามจะเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้มากขึ้น ก่อนจะซื้ออะไรไปใช้ของตัวเองหรือใช้ในครอบครัวก็ละเอียดถี่ถ้วนนะครับอ่านฉลากให้ดี ในส่วนของผู้ประกอบการก็มีความรับผิดชอบในสินค้าผลิตภัณฑ์ของตนเองมากขึ้นด้วย

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีข้อสงสัยว่า หากจะเผยแพร่ฐานข้อมูลการอนุญาตโฆษณาผลิตภัณฑ์สุขภาพ โดยเฉพาะโฆษณาอาหาร ยา และเครื่องมือแพทย์ตามที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงาน ฯ แต่ติดตรงที่ว่าผลิตภัณฑ์อนุญาตไปแล้วแต่ผู้ประกอบการยังไม่ได้เผยแพร่สู่สาธารณะนั้น เป็นข้อมูลที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้นำไปเปิดเผยต่อผู้อื่นตามมาตรา ๑๕ (๖) ถ้าจะเปิดเผยต้องแจ้งให้ผู้รับอนุญาตคัดค้านภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๗ แต่หากสำนักงาน ฯ จะเปิดเผยโดยอ้างอิงมาตรา ๙ (๘) ที่กำหนดให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพต้องเปิดเผยให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ เลขธิการสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะเอาตัวรอดได้หรือไม่ ยังต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๒๐ อีกหรือไม่ อย่างไร ก็เลยมีหนังสือไปหาหรือการปฏิบัติในกรณีนี้ต่อคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

คณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ นัดหารือกับผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาแล้วได้ข้อสรุป จึงได้มีหนังสือตอบข้อหารือไปว่าการขออนุญาตโฆษณาผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการนั้น อาจมีการยื่นขออนุญาตโฆษณาผลิตภัณฑ์เดียวกันหลายๆ คำขอ ดังนั้นผลิตภัณฑ์ชนิดหนึ่งจึงมีการอนุญาตและเลขที่อนุญาตให้โฆษณาหลายหมายเลข คืออย่างนี้ครับ เช่น ยาสีฟันจัดคราบหรือชนิดหนึ่ง หรืออาหารเสริมผสมเห็ดชนิดเม็ดอย่างหนึ่ง เขาได้ยื่นคำขอมากกว่าหนึ่งฉบับ และเมื่ออนุญาตก็จะอนุญาตตามหนังสือที่ขอก็หมายความว่าทั้งยาสีฟัน และอาหารเสริมจะมีหมายเลขอนุญาต อ ย มากกว่าหนึ่งหมายเลข แต่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาไม่สามารถรู้ได้ว่าผู้ประกอบการจะนำโฆษณาหมายเลขอนุญาตใดไปใช้เป็นสื่อโฆษณาผลิตภัณฑ์นั้น จึงประสงค์จะเผยแพร่ข้อมูลการอนุญาตโฆษณาอาหาร ยา และเครื่องมือแพทย์ทุกๆ คำขอ ทุกๆ หมายเลขที่อนุญาตไป เพื่อให้ประชาชนตรวจสอบตัวผลิตภัณฑ์ว่าตรงกับที่ขออนุญาตไว้หรือไม่ แม้ผู้ประกอบการจะยังไม่ได้เผยแพร่คำขออนุญาตนั้นเองก็ตาม สรุปว่าคำขออนุญาตโฆษณาอาหาร ยา และเครื่องมือแพทย์ที่อนุญาตแล้วเป็นข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๙ (๑) คือ ผลการพิจารณาที่มีผลกระทบต่อเอกชน และมาตรา ๙ (๘) ที่กำหนดให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและสุขภาพต้องจัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ที่หน่วยงาน และต้องเผยแพร่ทางระบบสารสนเทศของหน่วยงานด้วย สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งให้ผู้รับอนุญาตคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวตามมาตรา ๑๗ แต่อย่างใด

เรื่องนี้น่าสนใจครับ เพราะมีผลดีต่อประชาชน ช่วยให้ใช้ดุลพินิจในการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพดีได้ สามารถใช้คุ้มครองสิทธิของตนเองได้จริงๆ ช่วยให้ผลิตภัณฑ์ที่ไม่มีคุณภาพค่อยๆ หายไปจากหน้าจอโทรทัศน์ มีข้อสงสัยอยากหารือขอให้ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการครับเพราะ “ข้อมูลโปร่งใสราชการพร้อมให้บริการ” ติดต่อสำนักงาน ฯ ได้ที่ ๐ ๒๒๘๓ ๔๖๘๐ www.oic.go.th (หรือ ๑๑ ก.พ./๒๕๕๙)

๒๖๕ 3๐๖๓๖ 1.

ผลเป็นอย่างไร จะแจ้งให้ทราบต่อไป !

เราคงคุ้นเคยกับสำนวนการแจ้งผลของหน่วยงานของรัฐ เมื่อเรามีหนังสือไปเพื่อดำเนินการเรื่องใด ก็แล้วแต่ หากได้รับหนังสือแจ้งให้ทราบความคืบหน้าก็ไม่พ้นประโยคหัวเรื่องนี้เลยครับ มาถึง พ.ศ.๒๕๕๙ จะยังคงใช้ประโยคนี้อยู่ได้หรือไม่ มีตัวอย่างครับ

นางเสมอดาวมีหนังสือถึงสำนักข่าวกรองแห่งชาติ เพื่อขอสำเนาข้อมูลข่าวสารการสอบสวน

ข้อเท็จจริงและการสอบสวนวินัย จำนวน ๘ รายการ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาคำขอในเวลาสมควร จึงร้องเรียนต่อคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ต่อมาคณะกรรมการพิจารณาและให้ความเห็นเรื่อง ร้องเรียนได้รับเรื่องดำเนินการจึงได้แนะนำการปฏิบัติว่า ขอให้สำนักข่าวกรองแห่งชาติมีหนังสือแจ้งนางเสมอดาว ไปว่าจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้ได้หรือไม่ ต่อมาสำนักข่าวกรองแห่งชาติมีหนังสือชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของสำนักข่าวกรองแห่งชาติได้พิจารณาแล้ว โดยเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะแจ้งให้ นางเสมอดาวทราบต่อไป เข้าประเด็นแล้วครับ คณะกรรมการฯ เห็นว่าสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ไม่กำหนดเวลาแจ้งผลการพิจารณาคำขอให้ทราบ และระยะเวลาได้ล่วงเลยมาพอสมควรแล้ว จึงให้สำนักข่าวกรอง แห่งชาติดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วันนับแต่ได้รับแจ้งมติคณะกรรมการฯ

เรื่องนี้เมื่อเอกสารบางรายการที่หน่วยงานแจ้งว่าอยู่ระหว่างค้นหาเนื่องจากสูญหาย แต่ไม่ทราบว่า จะพบหรือจะหาไปเรื่อยๆ แต่จะให้ดูว่าคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการใช้กฎหมายหรือระเบียบใดที่ให้ หน่วยงานของรัฐ ต้องแจ้งผลการดำเนินการให้ผู้ร้องเรียนทราบภายใน ๑๕ วัน มีระเบียบที่เกี่ยวข้องดังนี้ครับ

๑. มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๗ ให้ทุกหน่วยงานบริการข้อมูลข่าวสาร แก่ประชาชนด้วยความรวดเร็ว กรณีที่มีข้อมูลพร้อมที่จะจัดหาให้ได้ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยรวดเร็ว หรือภายในวันที่ได้รับคำขอ กรณีที่ข้อมูลที่มีจำนวนมากหรือไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน จะต้องแจ้งให้ผู้ขอทราบภายใน ๑๕ วัน รวมทั้งแจ้งกำหนดวันแล้วเสร็จให้ผู้ขอทราบด้วย

๒. พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓๗ การปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการประชาชนหรือประสานงานกับหน่วยงานอื่น ต้องกำหนดเวลาแล้วเสร็จของทุกงานไว้ ถ้าไม่กำหนด ก.พ.ร. จะกำหนดให้ มาตรา ๓๘ เมื่อได้รับหนังสือติดต่อ สอบถามจากประชาชน หรือส่วนราชการเกี่ยวกับงานในหน้าที่ ต้องตอบหรือแจ้งให้ทราบภายในสิบห้าวัน หรือตามกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๗

เพราะฉะนั้นต่อไปส่วนราชการจะตอบหนังสือถึงประชาชนแบบนี้ไม่ได้แล้วนะครับ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้ประชาชนมีสิทธิเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการได้ และต้องไม่ล่าช้าด้วย เพราะข้อมูลข่าวสารที่ได้ไปอาจหมดประโยชน์ที่จะนำไปใช้ก็ได้ เคยได้รับคำหาหรือบ่น ครับว่า จะครบกำหนดยื่นเอกสารให้ศาลแล้ว แต่ขอเอกสารไปยังไม่ได้เลย “เปิดเผยเร็วไว นำไปใช้ได้ทัน” หรือปรึกษาเพิ่มเติมได้ที่ ๐ ๒๒๘๓ ๔๖๘๐ www.oic.go.th

ข้อมูลการประกวดราคา

เรื่องจัดซื้อจัดจ้างเป็นเรื่องที่มีกรณีร้องเรียนและอุทธรณ์จำนวนมาก ในบางครั้งหน่วยงานของรัฐอาจไม่แน่ใจในแนวทางการปฏิบัติ เนื่องจากแต่ละเรื่องมีข้อเท็จจริงและรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไป เรามาดูกรณีหาหรือเรื่องนี้กันค่ะ

วิทยาลัยเทคนิคอ่างทองมีหนังสือหาหรือมายังสำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการว่า บริษัท ก. มีหนังสือขอคัดสำเนาเอกสารส่วนที่ ๒ ของผู้ชนะการประกวดราคาซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับงานประมวลผลแบบที่ ๒ (จอขนาดไม่น้อยกว่า ๑๘.๕ นิ้ว) จำนวน ๘๐ เครื่อง โดยวิธีการประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ (E-bidding) ของวิทยาลัยเทคนิคอ่างทอง จึงขอหาหรือใน ๒ ประเด็น คือ (๑) กรณีผู้เสนอราคาที่ได้ยื่นราคาแต่ไม่ผ่านการพิจารณา มีสิทธิขอข้อมูลการเสนอราคาหรือไม่ (๒) ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลนั้น จัดอยู่ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หมวด ๒ ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยตามมาตรา ๑๕ (๖) หรือไม่

ในเรื่องนี้ คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะอนุกรรมการตอบข้อหาหรือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า กรณีตามข้อหาหรือข้อ (๑) พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่ให้สิทธิแก่ประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐ โดยกำหนดให้บุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือไม่ก็ตามย่อมมีสิทธิขอสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารได้ ดังนั้น ผู้เสนอราคาที่ไม่ผ่านการพิจารณาที่ย่อมมีสิทธิร้องขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการเสนอราคาดังกล่าวได้

ส่วนกรณีตามข้อหาหรือข้อ (๒) เอกสารส่วนที่ ๒ ของบริษัท ข. เป็นเอกสารที่บริษัทใช้ในการยื่นเสนอราคากับวิทยาลัยในการประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ (E-bidding) เพื่อแสดงถึงการมีคุณสมบัติตรงตามที่ราชการกำหนด และในหลักการของการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐต้องดำเนินการโดยโปร่งใสตรวจสอบได้ ข้อมูลที่บริษัท ข. ผู้ชนะการเสนอราคายื่นต่อวิทยาลัย จึงไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารที่บริษัท ข. จะสามารถกำหนดไม่ให้วิทยาลัยนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่นตามมาตรา ๑๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ ประกอบกับการประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์จัดซื้อคอมพิวเตอร์ของวิทยาลัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว เมื่อบริษัท ก. ขอคัดสำเนาเอกสารส่วนที่ ๒ ของบริษัท ข. วิทยาลัยก็สามารถที่จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวให้ทราบได้

จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยสร้างความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐ ท่านสามารถขอข้อมูลข่าวสารเพื่อตรวจสอบกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐได้นะคะ ถ้ามีข้อสงสัย หรือต้องการหาหรือ ติดต่อได้ที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล โทร ๐ ๒๒๘๓ ๔๖๗๘ หรือ www.oic.go.th

“อย่ายอม (ตก) เป็นเหยื่อ”

อาชีพราชการไม่ว่ายุคใดก็ยังมีคนสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนต่างจังหวัด จะด้วยเหตุผลความมั่นคง มีเกียรติ ศักดิ์ศรี หรืออะไรก็ตาม ถ้ามีวิธีใดที่จะทำให้ลูกหลานได้รับราชการผู้เป็นพ่อแม่ก็พร้อมที่จะทำเพราะ คิดว่าคุ้มสุด ๆ เหตุนี้เองจึงมักได้ยินข่าวมีผู้ต้องสูญเสียทรัพย์สินมากมายเพื่อจะได้เข้ารับราชการสุดท้ายนอกจากไม่ได้รับ ราชการแล้วยังต้องเสียเงินเสียทองและเสียความรู้สึก มีอุทาหรณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟังค่ะ

นาย ก. เป็นราษฎรอำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ได้มีหนังสือถึงนายอำเภอทุ่งเสลี่ยมเพื่อขอข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับคำให้การของนาง ข. และเอกสารที่ใช้ประกอบการพิจารณาในการตรวจสอบข้อเท็จจริง อำเภอฯ แจ้งเปิดเผยข้อมูลเอกสารที่ใช้ประกอบการพิจารณา และคำให้การของนาย ก. แต่ปฏิเสธการเปิดเผยคำให้การของ นาง ข. โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยอาจเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่สมควรและอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๕) และมาตรา ๑๗ นาย ก. จึงมีหนังสือถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูล ข่าวสาร อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและ การบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาคำอุทธรณ์ เหตุผลของอำเภอทุ่งเสลี่ยม และข้อมูลที่เกี่ยวข้องแล้วข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ช่วงปลายปี ๒๕๕๖ นาย ก. ทราบว่า อบจ. แพร่เปิดรับสมัครบุคคลเพื่อบรรจุเข้ารับราชการ และทราบอีกว่านาง ข. ซึ่งรับราชการครูรับตัวเข้มแบบหวังผลได้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ จึงติดต่อกับนาง ข. และจ่ายเงินล่วงหน้าเป็นเงินสด จำนวน ๒๖๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อมีข่าวจับกุมบุคคลที่มีการฉ้อโกงหรือหลอกลวงประชาชนเกี่ยวกับการเปิดรับสมัครบุคคลเข้ารับ ราชการใน อบจ. แพร่ ซึ่ง อบจ. แพร่ก็ได้แจ้งว่าไม่มีการเปิดรับสมัครใด ๆ นาย ก. จึงไปขอเงินคืนจากนาง ข. แต่ได้เงิน คืนมา ๖๐,๐๐๐ บาท ที่เหลือนาง ข. จะทยอยคืนให้ แต่จนปัจจุบันนาย ก. ก็ยังไม่ได้เงินที่เหลือคืน นาย ก. จึงร้องเรียน ไปยังอำเภอทุ่งเสลี่ยม อำเภอฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วแจ้งผลว่า นาง ข. ยืนยันว่าได้เป็นผู้รับเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่เป็นผู้โอนเงินดังกล่าวให้นาง ค. ซึ่งนาง ค. ได้ทำบันทึกรับสภาพหนี้แล้ว เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๘ และถูกคุมขัง อยู่ที่ทัณฑสถานหญิงจังหวัดเชียงใหม่ โดยนาง ค. ยินยอมจะชดใช้เงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท คืนภายใน ๑ ปี นับจาก วันพ้นโทษหรือสามารถขายที่ดินได้ก่อนก็จะคืนให้ทั้งหมด ดังนั้น นาย ก. จึงเป็นคู่สัญญาทางแพ่งกับนาง ค. โดยนาง ข. ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการชดใช้เงินดังกล่าว นาย ก. จึงต้องการทราบว่าอำเภอทุ่งเสลี่ยมใช้เอกสารใดบ้างประกอบการ พิจารณา และนาง ข. ได้ให้ถ้อยคำอย่างไร จึงได้ขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปยังอำเภอทุ่งเสลี่ยม

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า คำให้การของ นาง ข. เป็นข้อมูลการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติของอำเภอทุ่งเสลี่ยมในการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีที่มีการร้องเรียน เรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ และต้องมีการเรียกบุคคลที่ถูกร้องเรียนเข้าชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา คำให้การของบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยทั่วไปแล้วจึงไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการฯ อีกทั้งการ ตรวจสอบข้อเท็จจริงของอำเภอฯ ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นและแจ้งผลให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว การเปิดเผยจึงไม่ทำให้การ บังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูล ข่าวสารของราชการฯ และเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อุทธรณ์แล้วยังแสดง ให้เห็นถึงความโปร่งใสในกระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงของอำเภอทุ่งเสลี่ยมอีกด้วย

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารฯ คณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ จึงมีคำวินิจฉัยให้อำเภอทุ่งเสลี่ยมเปิดเผยคำให้การของนาง ข. พร้อมทั้งให้สำเนา ที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล และข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล คือ อายุ เลขประจำตัวประชาชน ชื่อบิดา มารดา และที่อยู่ให้ปกปิดไว้

การใช้ความสามารถและความพยายามของตนเอง แม้จะผิดหวังหรือต้องใช้เวลาบ้าง แต่ความภาคภูมิใจ จะอยู่กับเรา นี่แหละคือการมีเกียรติ และศักดิ์ศรีที่แท้จริง พบปัญหาเกี่ยวกับการขอข้อมูลข่าวสารของราชการ สามารถ ปรึกษาได้ที่ “สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ” โทร. ๐๒ ๒๘๓ ๔๖๘๐

(คำวินิจฉัย ที่ สค ๕๐/๒๕๕๙) - 303303030 4.